

Proslov k připomenutí událostí v Rabštejně

Dámy a pánové, drazí studenti z Prahy, drazí občané a krajané,

Přišli jsme do nyní idylického údolí Rabštejna, abychom zavzpomínali na dobu, kdy byly Sudety začleněny do Německé říše a kdy bylo Československo nelegálně okupováno Německou říší. Během druhé světové války byli pod Hitlerovou vládou lidé z celé Evropy násilím odvedeni a uvězněni za ostnatým drátem. Tito lidé byli nuceni pracovat - to bylo důležité pro německý válečný průmysl. Aby toho dosáhli, museli do rabštejnských skal postavit obrovské jeskyně a pracovat tam v nelidských podmínkách. Věděli, že jejich práce se může obrátit i proti jejich vlastní vlasti, protože vyrobili části pro stíhací letadla. Kvůli tvrdé práci a špatné výživě zahynulo více než 50 lidí. Někteří z nich onemocněli a později zemřeli - to víme i od současných svědků z Johnsbachu.

Po válce se přeživší mohli vrátit do své vlasti, ale celý jejich život - ať byli kdekoli - cítili břemeno, které na ně bylo uloženo zde v Rabštejně.

Vzpomínáme na lidi, kteří sem byli přivedeni ze své vlasti proti své vůli ze zemí zapsaných na pamětních kamenech. Tito lidé museli dělat nucenou práci, a zvláště vzpomínáme na ty, kteří zde přišli o život.

We now go to one of the barracks of the forced labor camp, which were used as a camp prison after the end of the war.

As a German, I know - and I have personally experienced this - how important it is for the victims of the German tyranny that we, together with them, their children and grandchildren, commemorate this excessive German injustice that has terrified the world, people of all backgrounds, of all ages, have suffered unbelievably and this has happened millions of times.

If today we commemorate together the suffering of many Germans in this place after the end of the war, this has nothing to do with equating state-organized injustice during the Nazi era. Rather, it is a turning point towards the people who, without regard to the person, whether SS-man, soldier, party official, entrepreneur, farmer, worker, man or woman, child or old man collectively has been found guilty and cruelly treated, tortured and many to death, beaten or shot.

Nyní jdeme do jedné z kasáren tábora nucených prací, který byl po skončení války používán jako vězení.

Jako Němec vím - a osobně jsem to prožil - jak důležité je pro oběti německé tyranie, že si spolu s nimi, jejich dětmi a vnoučaty připomínáme tuto nadměrnou německou nespravedlnost, která vyděsila svět, lidi různého původu, všech věkových skupin, protože oběti neuvěřitelně trpěly, a to se stalo již mnohokrát.

Pokud si dnes po skončení války společně připomínáme utrpení mnoha Němců na tomto místě, nemá to nic společného s vyrovnáním nespravedlnosti organizované státem během nacistické éry. Spíše je to bod obratu vůči lidem, kteří bez ohledu na to kým byli, příslušníci SS, vojáci, straničtí úředníci, podnikatelé, zemědělci, dělníci, muži nebo ženy, děti nebo staří lidé, byli kolektivně shledáni vinnými a krutě se s nimi zacházelo, byli mučeni a mnozí k smrti, zbiti nebo zastřeleni.

Dnes jsme tu se svědky těchto událostí po 8. květnu 1945. Sám jsem se o tom dozvěděl od svého dědečka. Byl posledním německým starostou České Kamenice. Kvůli odpovědnosti vůči všem občanům, ať už Čechů nebo Němců, po válce město neopustil. Zde v tomto sklepě byl mučen téměř k smrti a německý táborový lékař ho zachránil, když ho vydával za mrtvolu. O tři roky později byl soudem českého lidu odsouzen za členství ve straně, ale později byl jako nevinný vyhoštěn ze své domovské země.

Jsem velmi dojatý, že my, staří i noví občané mého rodného města, návštěvníci z Prahy, studenti a učitelé, hosté ve městě a okolí, si připomínáme všechny tyto lidi, jejich utrpení a smrt v Rabštejně po 8. květnu 1945.

Chceme společně pracovat na tom, abychom zajistili, že - to, kvůli čemu zde společně truchlíme - se už nikdy nebude opakovat, a to nejen v tomto údolí, ale v celém světě. Až se vrátíme do svého známého prostředí, budeme povzbuzováni ke vzájemné úctě, jako sousedé v míru a svobodě v jednom světě, ve sjednocené Evropě, v naší vlastech.